

Ariile protejate – zone de conservare durabilă a patrimoniului natural

Viorel ROȘCA

Importanța ariilor protejate

Ariile protejate sunt vitale pentru conservarea valorilor globale și regionale ale biodiversității, asigurându-se și generațiilor viitoare dreptul de a se bucura de binefacerile naturii, iar respectul față de legitățile acesteia constituie de fapt respectul pentru noi înșine. Protejarea acestor „perle” ale patrimoniului natural constituie astăzi un deziderat de prim rang al întregii omeniri, în condițiile în care nevoile de spațiu din ce în ce mai mari pentru cerințele socio-economice au ca impact diminuarea diversității biologice în sistemele naturale și seminaturale și, implicit, perturbarea mecanismelor de reglaj ale sistemului climatic planetar.

Forul mondial – Uniunea Internațională de Conservarea Naturii (I.U.C.N.) – a stabilit un sistem pentru definirea și clasificarea ariilor protejate, categoriile de management ale acestora, bine reprezentate și în România, fiind următoarele:

- Ia – Rezervație naturală strictă (rezervație științifică);
- Ib – Arie naturală sălbatică;
- II – Parcuri naționale;
- III – Monumente ale naturii;
- IV – Arie de gestionare a habitatelor / speciilor (rezervație naturală);
- V – Peisaj terestru protejat (parcuri naturale);
- VI - Arie protejată cu resurse gestionate.

Prin constituirea ariilor protejate se asigură conservarea zonelor cu elemente naturale deosebite, nealterate de componente antropice, în care să se desfășoare în principal activități de evaluare și monitorizare a capitalului natural, de educație ecologică și de ecoturism. Sunt interzise activitățile susceptibile să genereze impact negativ asupra acestor zone, în special asupra componentelor naturale care au constituit baza fundamentării științifice la înființarea acestor arii.

Ariile protejate, prin valoarea lor naturală, științifică, educațională și gradul redus al intervenției umane pe teritoriul lor, sunt cele mai bune exemple și modele de ecosisteme naturale și seminaturale.

Înființarea de arii protejate și asigurarea unui management eficient al acestora este o necesitate deoarece acestea reprezintă:

- exponențe ale ecosistemelor naturale și seminaturale care pot fi studiate, evaluate și monitorizate pentru dezvoltarea cunoașterii naturii;

- adevărate săli de curs în aer liber pentru studenții sau tinerii licențiați dornici de aprofundare a cunoștințelor în științele naturii;
- arhive informaționale și adevărate rezervoare genetice pentru speciile periclitare, vulnerabile, rare sau endemice.

Evoluția concepției despre ecosistemele forestiere și gestionarea lor

Pădurea este cel mai complicat ecosistem terestru, cu funcții utile, multiple pentru sistemul socio-economic, revenindu-i o treime din suprafața uscatului – cca. 50 milioane km². Ceea ce se impune este implementarea reală în ecosistemele naturale a strategiilor care să ducă la eradicarea presiunilor antropice.

Silvicultura nu se poate concepe ca esențial și corect biologică fără a fi fundamental ecologică. Multă vreme pădurea a fost analizată și studiată de pe poziții statice, peisagistice și descriptive, fără a se fi manifestat preocupări speciale pentru cunoașterea fenomenelor și proceselor interne ale legăturilor dintre componentele ei vii și nevii, a cauzalității în formarea structurilor caracteristice și în dinamica acestora.

Până a se ajunge la abordarea ecosistemică, care permite găsirea unor soluții de gestionare cu asigurarea perenității componentelor naturale în ecosistemul forestier, au fost parcurse câteva etape importante din care amintim:

➤ Concepția despre pădure ca fenomen geografic și istoric într-o viziune apropiată de cea actuală – Morozov (1925). Pădurea este definită ca *biocenoză* sau *conviețuire complexă* a unor organisme variate, unite prin aceleași condiții de viață.

➤ Concepția fitocenologică – Braun Blanquet (1927), care simplifică exagerat rolul arborilor în viața pădurii. S-a dat un puternic avânt cercetărilor asupra pădurii, relațiilor dintre plantele componente și chiar raporturile acestora cu mediul fizico-geografic. Trece în plan secundar o serie de elemente importante cum ar fi rolul arborilor în asociațiile vegetale din ecosistemele forestiere.

➤ Concepția biogeocenotică a lui Sukacev (1954, 1964) – considera pădurea ca o comunitate complexă de viață și condiții de mediu de viață, denumită cu termenul expresiv de biogeocenoză. Se dă o importanță deosebită interrelațiilor, influențelor și condiționărilor dintre componenta vie reprezentată de fitocenoză, zoocenoză și microbiocenoză și condițiilor ecologice de mediu reprezentate de climatop și edafotop. În cadrul biogeocenozei alcătuită dintr-o cenoză complexă de viață și condițiile de mediu de viață se consideră că arboretului îi revine rolul de principal modificador și edificator de mediu intern specific pădurii.

➤ Concepția ecosistemică actuală – ne ajută să pătrundem cu adevărat în tainele ecosistemelor forestiere care sunt realmente sisteme cibernetice, deschise, integrate structural-funcționale, care realizează schimburi permanente de substanțe și energie cu mediul exterior. Concepția ecosistemică aduce cu sine posibilitatea dezvăluirii unor noi trăsături de viață ale pădurii, cum sunt caracterul informațional, existența programelor și a conexiunilor inverse (CHIRIȚĂ *et alii*, 1981; DONIȚĂ *et alii*, 1990).

O arie forestieră protejată este o carte de învățătură de unde putem înțelege care sunt relațiile dintre componentele diversității genetice, specifice și ecosistemice și cum putem interveni la nevoie astfel ca și pădurile cultivate să fie ocrotite de factori perturbatori. Ariile forestiere protejate oferă posibilitatea cercetării legităților și proceselor ecologice în ecosisteme neperturbate antropic constituind un martor pentru analiza comparativă a eficienței ecologice privind măsurile de gospodărire aplicate în pădurile cultivate oferindu-ne soluții pentru gestionarea durabilă a acestora.

Rezultatele cercetărilor în ariile forestiere protejate cvasivirgine pot fundamenta științific măsurile de reconstrucție ecologică a ecosistemelor antropizate și degradate în scopul refacerii acestora și conservării eficiente a biodiversității.

„Pădurea a fost prima barieră pe care omul a întâlnit-o în calea lui“ scria Déffontaines în 1993. Și la noi, după cum consemna marele silvicultor Marin Drăcea în 1920, „în cursul domol al vremurilor pădurea a fost încontinuu gonită de către câmp din locurile fertile ușor accesibile, lăsată însă neatinsă pe locuri inaccesibile, sărace”. De altfel inaccesibilitatea și cantonarea lor în așa-zise „bazine înfundate” lipsite de drumuri de exploatare constituie principalul aliat al supraviețuirii unor fragmente de păduri virgine și cvasivirgine. Exploatările barbare și defrișările iraționale, pentru lemn, pășuni și ogoare s-au declanșat cu o furie oarbă asupra acestor păduri în diferite etape istorice și îndeosebi după cucerirea Daciei, în timpul dominației Otomane după Pacea de la Adrianopol (1829), în perioada 1918-1940, în perioada 1944-1962 (a Sovromurilor), precum și după 1990.

Ecosistemele naturale și seminaturale din România reprezintă cca. 47% din teritoriu, identificându-se 783 tipuri de habitat (PROGRAM CORINE BIOTOPES), din care 286 de pădure, 135 agricole, 90 de stâncării, nisipuri, 196 de pajști, 89 de zone umede, 54 de mlaștină, 13 habitate de coastă, precum și 44 de zone de importanță avifaunistică (6557 km²).

Teritoriul românesc este constituit din 162 sectoare ecologice, 450 unități edafice, 500 tipuri naturale de pădure, 50 formații forestiere aproape 3600 plante superioare (40% din inventarul floristic al Europei), 497 specii minerale (cca. 25% din speciile minerale de pe glob) și cca. 50 mii specii de animale (STOICULESCU, 1999).

Creșterea permanentă a populației la scară planetară asociată cu expansiunea activităților societății noastre moderne au antrenat întotdeauna nevoi din ce în ce mai mari de spații și resurse.

În privința ecosistemelor forestiere, având în vedere că România are cca. 300 mii ha păduri virgine și cvasivirgine și în contextul geopolitic actual apare necesitatea de a conserva arhetipul pădurilor noastre actuale în beneficiul silviculturii europene în prezent lipsită de martorii trecutului său silvestru.

Ponderea ridicată a pădurilor ce îndeplinesc funcții de protecție reprezintă o caracteristică importantă a silviculturii românești. Așa se explică faptul că în România s-a ajuns la cea mai avansată teorie a funcțiilor și la cea mai evoluată zonare funcțională a pădurilor din Europa (cu 114 grupe ecologice și 143 grupe de stațiuni).

Organizațiile neguvernamentale cu profil ecologic vor trebui să-și asume sarcina de a monitoriza modul cum sunt conservate aceste păduri și, ca reprezentante ale societății civile, să semnaleze orice abateri de la regimul de conservare adoptat.

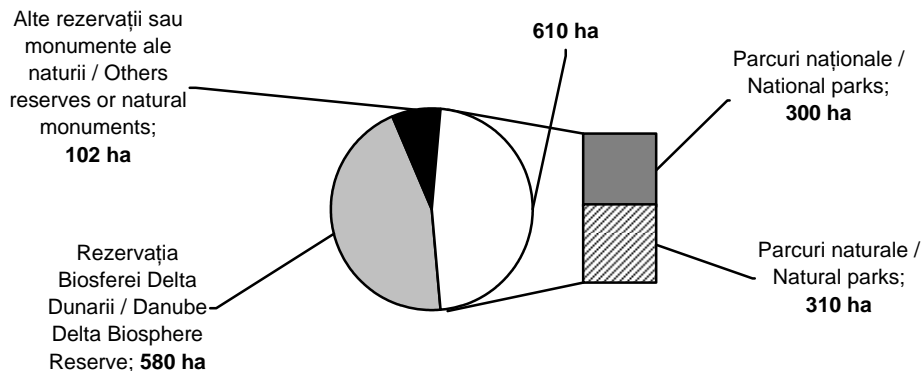
Ariile protejate din România

În conformitate cu legislația actuală românească, o arie naturală protejată este „o zonă terestră, acvatică și/sau subterană, cu perimetrul legal stabilit și având un regim special de ocrotire și conservare, în care există specii de plante și animale sălbatice, elemente și formațiuni biogeografice, peisagistice, geologice, paleontologice, speologice sau de altă natură, cu valoare științifică, ecologică sau culturală deosebită”.

Conform Legii nr. 5 /2000, privind aprobarea Planului de amenajare a teritoriului național – Secțiunea a III-a – zone protejate, publicată în M.O. nr. 152 din 12 aprilie 2000, în Anexa I sunt menționate zonele de interes național, declarate protejate:

Grupe de categorii de arii protejate	Număr	Suprafața (ha)	Procente din suprafața totală declarată (%)	Procente din teritoriul național (%)
Parcuri naționale	11	300.544	23	1,26
Parcuri naturale	6	310.633	24	1,31
Rezervație a Biosferei	1	580.000	45	2,44
Alte rezervații științifice, naturale sau monumente ale naturii neincluse în parcuri	827	102.437	8	0,43
TOTAL	845	1.293.614	100	5,44

ARII PROTEJATE DIN ROMANIA - Legea nr. 5/2000
PROTECTED AREAS IN ROMANIA - LAW NO 5/2000

Ulterior, prin publicarea O.U.G. nr. 236/ 24 noiembrie 2000 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice publicată în M.O. nr. 190/26 martie 2003 și a Legii nr. 462/18 iulie 2001 privind aprobarea O.U.G. nr. 236/2000, publicată în M.O. nr. 433/2 august 2001, se stabilesc măsuri concrete privind regimul acestor arii protejate.

Legislația specifică ariilor protejate este ulterior completată prin H.G. nr. 230/4 martie 2003 privind delimitarea rezervațiilor biosferei, parcurilor naționale și parcurilor naturale și constituirea administrațiilor acestora și Ordinul M.A.P.A.M. nr. 552/26 august 2003 privind aprobarea zonării interioare a parcurilor naționale și a parcurilor naturale, din punct de vedere al necesității de conservare a diversității biologice, publicat în M.O., nr. 648/11 septembrie 2003, Partea I. Prin aceste două acte normative, se stabilește titulatura de parc național sau natural, se fixează limitele fiecărei arii protejate precum și zonarea interioară a acestor arii protejate în ce privește conservarea celor mai valoroase suprafețe din cadrul fiecărei arii protejate.

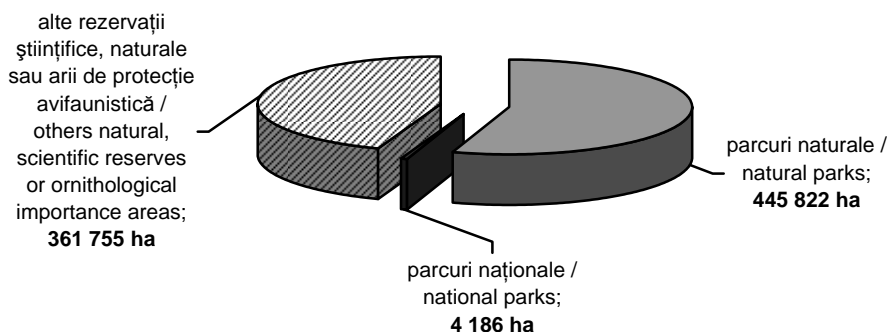
Ordinul M.A.P.A.M. nr. 850/2003 privind procedura de încredințare a administrării sau atribuire în custodie a ariilor protejate, stabilește modalitatea prin care aceste arii protejate, declarate prin Legea nr. 5/2000 sau prin alte legi ulterioare, pot fi administrate, precum și procedura de încredințare a administrării acestora.

Preocuparea Regiei Naționale a Pădurilor ROMSILVA privind gestionarea și conservarea ecosistemelor forestiere a căpătat noi dimensiuni în formă și conținut, odată cu intrarea în vigoare a acestui act normativ (H.G. nr. 850/2003), în baza căruia această instituție a primit în administrare un număr de 16 parcuri naționale și naturale, în suprafață totală de 602.781 ha, ale căror contracte de administrare au fost încheiate în luna mai, cu prilejul Zilei Europene a Parcurilor, în cadrul rețelei NATURA 2000. Din suprafața totală de 602.781 ha circa 400.421,1 ha respectiv 67 % reprezintă suprafața de fond forestier.

Un nou act normativ – H.G. nr. 2151 / 30 noiembrie 2004 – instituie regimul de arie naturală protejată pentru noi zone :

Grupe de categorii de arii protejate	Număr	Suprafața (ha)	Procente din suprafața totală declarată (%)	Procente din teritoriul național (%)
Parcuri naționale	1	4186	1	0,02
Parcuri naturale	7	445822	55	1,87
Alte rezervații științifice, naturale sau arii de protecție avifaunistică	120	361755	45	1,52
TOTAL	128	811763	100	3,41

ARIILE PROTEJATE ÎN ROMÂNIA prin H.G. nr. 2151/2004
PROTECTED AREAS IN ROMANIA - E.D. no 2151/2004

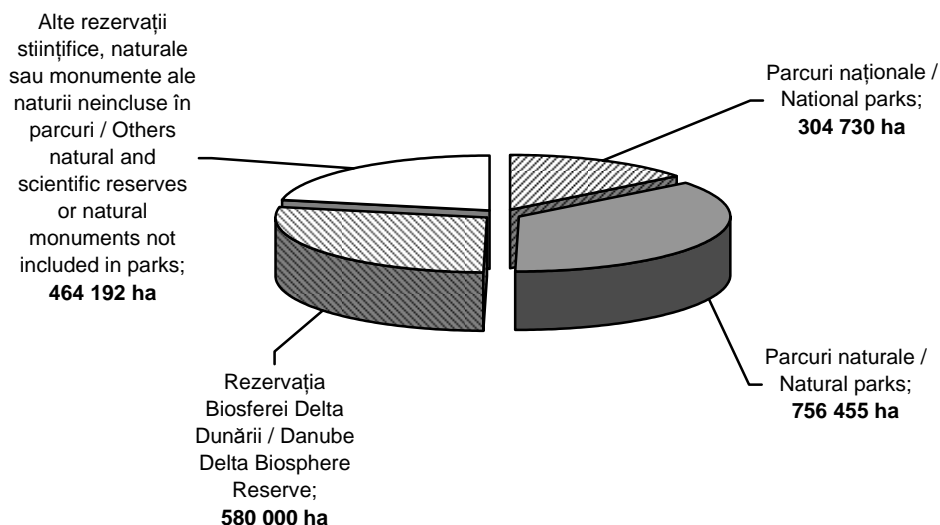

Iată deci un cadru legal bogat și adecvat, aliniat normativelor europene, care, deși este perfectibil, promovează un sistem organizat de gestionare a ariilor protejate ce în prezent reprezintă 8,85% din teritoriul țării noastre:

Grupe de categorii de arii protejate	Număr	Suprafața (ha)	Procente din suprafața totală declarată (%)	Procente din teritoriul național (%)
Parcuri naționale	12	304.730	14,47	1,28
Parcuri naturale	13	756.455	35,93	3,18
Rezervația Biosferei Delta Dunării	1	580.000 *	27,55	2,44
Ale rezervații științifice sau monumente ale naturii neincluse în parcuri	947	464.192	22,05	1,95
TOTAL	973	2.105.377	100	8,85

* la suprafața ARBDD este inclusă și zona marină având suprafața de 140 492 ha. Dacă s-ar lua în considerare doar suprafața terestră ARBDD, procentul rezultat ar fi de 8,25% arii protejate la nivel național.

ARII PROTEJATE CONSTITUITE ÎN ROMÂNIA AREAS PROTECTED ESTABLISHED IN ROMANIA

Elementele reprezentative identificate în ariile protejate sunt eșantioane reprezentative cu caracteristici tipice pentru cinci regiuni biogeografice: alpină, continentală, panonică, stepică și pontică. România e printre puținele țări europene care se poate mândri cu un asemenea patrimoniu natural.

Arii protejate în fondul forestier administrat de Direcția Silvică Tulcea

Direcția Silvică Tulcea administrează o suprafață de 103248 hectare fond forestier național din care 19742,61 ha sunt sub regim de arie protejată. Din această suprafață de 19742,61 ha - 55% constituie fond forestier inclus în Parcul Național Munții Măcin.

Ariile protejate forestiere situate în fondul forestier al Direcției Silvice Tulcea sunt:

Nr.	Aria protejată	Suprafața (ha)		
		totală	științifică	Tampon și alte categorii
1.	Rezervația Korum Tarla	4,2	2,00	2,20
2.	Pădurea Babadag - Codru	524,6	100,40	424,20
3.	Chervant – Priopcea*	343,8	0,00	343,80
4.	Dealul Ghiunghiurmez*	180,6	0,00	180,60
5.	Valea Ostrovului	61,8	57,80	4,00
6.	Rezervația Dealul Bujorului	50,8	40,80	10,00
7.	Rezervația Valea Oilor	0,35	0,15	0,20
8.	Rezervația Fântâna Mare	0,3	0,13	0,17
9.	Vârful Secaru	34,5	10,30	24,20
10.	Uspenia	21,8	21,80	0,00
11.	Măgurele	292,4	0,00	292,40
12.	Dealul Sarica	100,1	15,10	85,00
13.	Edirlen	25,5	1,00	24,50
14.	Carasan Teke	244,1	129,00	115,10
15.	Mănăstirea Cocos	4,6	0,50	4,10
16.	Pădurea Letea	5246,8	2.825,00	2.421,80
17.	Dealurile Beștepe*	110,7	0,00	110,70
18.	Pădurea Caraorman	1252,4	1.252,40	0,00
19.	Arinișul Erenciuc	14,6	14,60	0,00
20.	Parcul Național Munții Măcinului	11228,66	3.916,51	7.312,15
TOTAL		19742,61	8387,49	11355,12

* Arii protejate ce includ și alte suprafețe (în prezentul tabel fiind înscrise doar zonele forestiere)

Toate aceste arii enumerate, reprezentând 19% din suprafața fondului forestier al Direcției Silvice Tulcea, sunt administrate de către personalul silvic din cadrul Ocoalelor Silvice pe raza cărora se află, coordonarea activităților fiind realizată de către Compartimentul Arii Protejate din cadrul Direcției Silvice Tulcea și Administrația Parcului Național Munții Măcin.

Specificitatea ariilor protejate administrate de Direcția Silvică Tulcea

Majoritatea ariilor protejate administrate de către Direcția Silvică Tulcea cuprind zone unice în țară și chiar în lume, cum este cazul Pădurii Letea, prin particularitățile lor floristice, staționale și a tipurilor de habitat.

Nr. crt.	Aria protejată	Specificitatea ariei protejate
0	1	2
Ocolul Silvic Babadag		
1.	Rezervația Korum Tarla	Rezervație botanică unde vegetează mărgelușa (<i>Sophora prodanica</i>), specie endemică pentru țara noastră, aceasta vegetând spontan doar pe țărmul Mării Caspice.
2.	Rezervația Pădurea Babadag – Codru	Rezervație mixtă cu pajiști stepice pe loess, pădure pontico-balcanică, stepă petrofilă endemică. Arbori seculari din speciile stejar brumăriu (<i>Quercus pedunculiflora</i>), gorun (<i>Quercus petraea</i>).
Ocolul Silvic Cerna		
3.	Rezervația Chervant - Priopcea	Rezervație peisagistică cu: păduri submediteraneene, silvostepă și stepă. Dintre speciile rare și vulnerabile amintim: <i>Campanula romanica</i> , <i>Dianthus nardiformis</i> , <i>Moehringia grisebachii</i>
4.	Rezervația Dealul Ghiunghiurmez	Rezervație peisagistică cu stepă și stâncării având o vegetație saxicolă (habitate protejate prin Convenția de la Berna).
5.	Rezervația Valea Ostrovului	Rezervație peisagistică cu stâncării cu vegetație chasmofitică, stepă și silvostepă. La bază întâlnim fânețe împădurite cu <i>Galion-Quercetum</i> .
Ocolul Silvic Ciucurova		
6.	Rezervația Dealul Bujorului	Rezervație mixtă cu păduri moesice cu <i>Galium dasypodium</i> (lipicioasă) și păduri de stejar pufos cu <i>Paeonia peregrina</i> (bujorul românesc) habitat prioritar.
7.	Rezervația Valea Oilor	Rezervație botanică și forestieră cu arboret submediteranean cu stejar pufos, mojdrean și cărpiniță, sub care vegetează în stare naturală liliacul (<i>Syringa vulgaris</i>).
8.	Rezervația Fântâna Mare	Rezervație botanică în care liliacul (<i>Syringa vulgaris</i>) vegetează în stare naturală sub exemplare izolate de păr pădureț (<i>Pyrus pyraeaster</i>).
9.	Rezervația Vârful Secaru	Rezervație botanică și forestieră cu păduri de șleau cu gorun și tei, predominantă fiind asociația <i>Nectaroscordium - Tilietum</i> .
10.	Rezervația Uspenia	Rezervație botanică și forestieră cu păduri submediteraneene de specii foioase și xeroterme. Este întâlnită specia periclitată <i>Asphodeline lutea</i>
11.	Rezervația Măgurele	Rezervație peisagistică predominantă de asociații cu specii xerofile și saxicole, pante silicioase cu vegetație chasmofitică.

Ocolul Silvic Niculițel		
12.	Rezervația Dealul Sarica	Rezervație mixtă cu pășuni împădurite și pajiști uscate, pante stâncoase silicioase cu vegetație chasmoftică.
13.	Rezervația Edirlen	Rezervație mixtă cu păduri de foioase mezofile balcanice și silvostepă cu păduri submediteraneene (<i>păduri moesice de stejar pufos cu Galium dasypodium</i>). Este întâlnită specia periclitată <i>Chrocus chrysathus</i> .
14.	Rezervația Carasan-Teke	Rezervație mixtă de silvostepă cu păduri submediteraneene și pajiști uscate, seminaturale (<i>păduri de stejar brumăriu, tei, cărpiniță din Dobrogea</i>).
15.	Rezervația Mănăstirea Cocoș	Rezervație mixtă cu păduri de foioase mezofile balcanice și xeroterme submediteraneene.
Ocolul Silvic Tulcea		
16.	Rezervația Pădurea Letea	Rezervația științifică în care se remarcă elementele floristice, staționale și tipurile de habitat. Au fost identificate un număr mare de specii rare și habitate protejate la nivel european prin Directiva Habitate, Directiva Păsări și Convenția de la Berna. Unicitate: alternanța dunelor cu depresiunile în care se află instalată vegetația lemnoasă. Prezența plantelor agățătoare semnificativă: <i>Periploca greaca</i> , <i>Vitis silvestris</i> , <i>Humulus lupulus</i> , <i>Clematis vitalba</i> . Întâlnim ca habitate prioritare: păduri aluviale cu <i>Alnus glutinosa</i> și <i>Fraxinus palissae</i> , dune cu <i>Hippophae rhamnoides</i> , galerii de plop, stejar și frasin cu <i>Periploca greaca</i> .
17.	Rezervația Dealurile Beștepe	Rezervație peisagistică cu păduri submediteraneene unde predomină asociația <i>Paeonio – Carpinetum orientalis</i> .
Ocolul Silvic Rusca		
18.	Rezervația Pădurea Caraorman	Rezervație științifică în care sunt prezente ecosisteme deosebite alcătuite din pădure instalată pe substrat psamofil. Dintre habitatele prioritare predomină dunele semimobile cu vegetație xerofită.
19.	Rezervația Arinișul Erenciuc	Rezervație științifică, importantă prin prezența singurei zone forestiere din Delta Dunării în care aninul negru (<i>Alnus glutinosa</i>) se dezvoltă compact, oferind condiții optime de adăpost vulturului codalb (<i>Haliaeetus albicilla</i>).
Ocolul Silvic Măcin și Cerna		
20.	Parcul Național Munții Măcinului	Se situează pe ce mai veche și complexă formă geologică montană din țară – Munții Măcin, relictă a cutărilor hercinice ce au avut loc cu 400-250 milioane de ani în urmă (din Devonian până în Permian). Unicitatea peisagistică este conferită de formațiunile granitice megalitice care dau surprinzătoare peisaje arhaice având și valoare științifică în același timp, cutările hercinice dezvoltând o sinteză a principalelor ere geologice, ca și de alternanța vegetației forestiere mezofile cu pajiștile stepice xerofile.

		<p>Dintre componentele floristice prioritare enumerăm: <i>Campanula romanica</i>, <i>Moehringia grisebachii</i>, <i>Dianthus nardiformis</i>. Este singurul loc din lume unde este întâlnită și protejată asociația vegetală <i>Gymnospermio altaice</i> – <i>Celtetum glabratae</i> cu sp. <i>Celtis glabrata</i> amenințată cu dispariția.</p> <p>Dintre tipurile de habitate prioritare:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Păduri moesice de stejar pufos cu <i>Paeonia peregrina</i>; - Păduri de fag din Dobrogea-Valea Fagilor - Păduri de gorun, tei, cărpiniță și frasin din Dobrogea. - Păduri de silvostepă pontico-sarmatice; <p>Stepe pontico-sarmatice.</p>
--	--	---

Este necesar ca în aceste arii protejate să se implementeze și să se respecte cu strictețe un regim de conservare adecvat oferind în același timp posibilități de recreere, înțelegere și cunoaștere a naturii cu respectarea legităților nealterate ale acestora și a principiilor ecoturismului.

Fiecare arie protejată are o zonă strict protejată, acolo unde sunt dispersate elementele naturale deosebite care au stat la baza fundamentării științifice privind statutul de arie protejată, în perimetrul căreia sunt interzise orice fel de activități cu excepția celor de natură științifică. Aceste zone strict protejate constituie adevărate “bănci de diversitate” sau, altfel spus, “laboratoare de studiu” pentru elevi, studenți și specialiști interesați aprofundat și verifica în același timp cunoștințele acumulate despre natură și măsurile pentru protecția ei. În zonele tampon ale ariilor protejate se permite efectuarea unui turism dirijat, durabil, ce are ca principiu de bază minimizarea impacturilor negative asupra mediului natural, constituind în același timp o componentă educativă pentru vizitatori, comunitățile adiacente ariilor protejate, administrații locale.

Avem speranța că toți factorii interesați vor înțelege care sunt beneficiile pe termen mediu și lung datorate măsurilor restrictive care se impun prin regulamentele de funcționare ale ariilor protejate și un exemplu ar fi practicarea agroturismului în localitățile învecinate ariilor protejate, prin deschiderea de pensiuni și înscrierea lor în rețele și programe turistice naționale și internaționale.

Astfel Compartimentul Arii Protejate al Direcției Silvice Tulcea și Administrația Parcului Național Munții Măcinului vor iniția în viitorul apropiat următoarele activități de colaborare cu comunitățile locale:

- întâlniri publice în fiecare comunitate locală din zona limitrofă parcului;
- implicarea unor reprezentanți ai comunităților locale în schimburi de experiență interne și internaționale cu parcuri similare;

- integrarea comunităților în circuitele turistice de vizitare situate în intravilanul localităților limitrofe ariilor protejate;
- sprijinirea administrațiilor locale în elaborarea și implementarea de planuri de dezvoltare locală;
- sprijinirea comunităților locale în atragerea de fonduri externe prin identificarea unor obiective comune de valorificare a potențialului turistic în perimetrul acestor arii protejate și practicarea unui agroturism în totală armonie om-natură;
- promovarea unor programe de educație ecologică în școlile din cadrul comunităților locale și implicarea tinerilor în activitățile de voluntariat coordonate și/sau desfășurate de Administrația Parcului Național Munții Măcinului;
- promovarea zonei Munților Măcin ca destinație ecoturistică la nivel național și internațional;
- promovarea programelor de ecoturism și turism rural (colaborări cu agenții de turism).

Conservarea ariilor protejate și a capitalului natural în general nu reprezintă o idee fixă a unui grup de oameni de știință. Ea este necesară pentru ca generațiile viitoare să poată avea dreptul la biodiversitate, frumusețe, deconectare și securitate biologică.

Bibliografie selectivă

- BIRIȘ, I. A., RADU, S, COANDĂ, Corina, 2002, *Pădurile virgine din România. Sanctuare ale naturii și comori ale biodiversității*, Editura ASNL FORET WALLONNE, București: 7-8.
- CHIRIȚĂ, C., DONIȚĂ, N., IVĂNESCU, D., LUPE, I., MILESCU, I., STĂNESCU, V., VLAD, I., 1981, *Pădurile României*, Editura Academiei R.S.R., București: 26-27.
- DONIȚĂ, N., CHIRIȚĂ, C. STĂNESCU, V., 1990, *Tipuri de ecosisteme forestiere din România*, Editura MAPM – ICAS, București: 15-17.
- STOICULESCU, C.T., 1999, *Păduri virgine și cvasivirgine românești, un patrimoniu natural european de excepție*, Revista pădurilor, **2**, București: 14-22.

Protected Areas – Sustainable Preserve Zones of the Natural Heritage

Abstract

The effect determined by the socio – economic systems and their permanent increase in space, challenge simplification of the ecological structure or of natural resources and the biological degradation, and that is an very important problem in the work for preserve of the natural patrimony and specially for this real „pearls” which are the protected areas.

Forest areas offer the possibility for investigation in regularities and in ecological process between different natural ecosystems without a human influence. They are also a way for control through the comparative analysis in that concern the efficiency of their administration and finding the right solutions for a durable conservation and management.

The natural elements identified in protected areas from our country, are samples and have a typical for five biogeographic regions: alpine, continental, Pannonian, steppe and Pontic. District of National Forest Administration Tulcea manages a 103 248 ha forest surface that includes 19 742.61 ha protected areas (19%), that is 20 areas with this status (19 protected areas and 1 national park).

We have the hope that all the stakeholders will understand which are the benefits on medium and long terms determined by the restricted measures from management plan of the protected areas. A good example could be new facility for developing the rural tourism in the neighborhood localities and integration in the intern and international tourist’s network.

The existence of the protected areas have a great importance for preserve the global and regional values of the natural diversity, and respecting the sustainable conservation and management of the protected areas is not an obsessing idea of a handful of scientific researchers. It is something necessary, because the next coming generations should also benefit from their right to beauty, relaxation and biological security.

Viorel Roșca

*Direcția Silvică Tulcea,
Administrația Parcului Național Munții Măcinului
Str. Isacței, nr. 25,
820233, Tulcea
Tel. 0240-517718*

1. *Campanula romanica*

2. *Dianthus nardiformis*

3. *Iris suaveolens*

4. *Moehringia jankae*

5. *Periploca graeca*

6. *Sempervivum ruthenicum*

7. *Silene compacta*

Foto: 1, 2, 7 – Andrei Raftopol; 3-5 – Viorel Roșca; 6 – Mioara Suci